

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA POPA c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 29772/05)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

21 septembrie 2010

DEFINITIVĂ

la 21 decembrie 2010

Această hotărîre poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza **Popa c. Moldovei**,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Giovanni Bonello,

Ljiljana Mijović,

Ján Šikuta,

Mihai Poalelungi,

Nebojša Vučinić, *judcători*,

and Lawrence Early, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberînd la 31 August 2010 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărîre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 29772/05) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către un cetățean al Republicii Moldova dmn. Tatiana Popa („reclamanta”), la 23 iulie 2005.

2. Reclamanta a fost reprezentată de către dl V. Dubrovski, avocat din Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Grosu.

3. La 25 aprilie 2007 Președintele Secțiunii a Patra a decis să comunice Guvernului cererea. De asemenea, s-a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia (articolul 29 § 3 al Convenției).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamanta s-a născut în anul 1976 și locuiește în Chișinău. Circumstanțele cauzei sunt contestate de către părți. Poziția lor poate fi rezumată după cum urmează.

Reclamanta a susținut că la orele 9 seara, la 27 iulie 2004 ea și sora ei au fost oprite pe stradă de către un colaborator de poliție ("A.C"), care le-a ordonat să-l urmeze la un sector de poliție. Când acestea au refuzat să se

conformeze cererii lui AC, acesta le-a luat cu forța la secția de poliție și, potrivit reclamantei, la un moment dat colaboratorul a împins reclamanta de pe scările din secția de poliție. Reclamanta a susținut că în timpul ce a fost reținută și la secția de poliție, aceasta a fost maltrată de trei bărbați în stare de ebrietate ce erau îmbrăcați în civil. În special, ea a susținut că cei trei bărbați au împins-o jos din scaunul ei, aceasta s-a lovit cu capul de calorifer, aceștia au încercat să o stranguleze, au lovit-o cu pumnii și picioarele în cap și corp. Ea a susținut că toate aceste acte au avut loc în prezența colaboratorilor de poliție. Reclamanta și sora ei au fost ulterior transportate la Secția de Poliție Rîșcani și ținute în arest pînă cînd au fost prezentate în fața unui judecător în dimineața zilei următoare. În această perioadă de timp ea nu a fost examinată de un medic.

5. Guvernul nu a fost de acord cu declarațiile reclamantei în ce privește circumstanțele arestării sale din 27 iulie 2004. Guvernul s-a bazat pe declarațiile depuse de A.C, declarațiile cumnatului reclamantei, a unui alt colaborator de poliție ("R") și a unei persoane care a fost prezentă la momentul cînd reclamanta a fost adusă la secție de poliție. Guvernul a susținut că în seara zilei de 27 iulie 2004 reclamanta a sărbătorit ziua ei de naștere acasă cu sora ei. Aceasta a avut altercații cu soțul surorii ei. Nu este clar din circumstanțele prezentate dacă cumnatul reclamantei a mers la secția de poliție pentru a raporta comportamentul reclamantei sau dacă A.C era în trecere pe lîngă casa surorii reclamantei, atunci cînd a observat cearta. Cu toate acestea, declarațiile lui A.C și a cumnatului reclamantei au susținut faptul că, atunci cînd A.C a sosit la fața locului, reclamanta înjura cumnatul său și era agitată. În particular, cumnatul reclamantei a spus procurorului că reclamanta l-a împins la pămînt și l-a lovit cu pumnii.

6. A.C a confirmat în declarația sa întocmită de procuror că, atunci cînd a ajuns la locul unde reclamanta era implicată în ceartă, aceasta l-a insultat pe el și pe cumnatul ei. După ce colaboratorul de poliție a atenționat-o să înceteze, ea a început să-l lovească pe cumnatul său cu piciorul. De asemenea, cumnatul reclamantei a declarat că:

"Tanea [reclamanta] a început să se certe cu A.C și a tras de epoleții lui cu scopul de a-i rupe, l-a numit "polițist putred", i-a spus că ea locuiește cu un fost condamnat și că l-ar putea ucide."

7. A.C a atenționat reclamanta și a rugat ca sora reclamantei și cumnatul acesteia să-l însoțească la secția de poliție. În declarația sa acordată procurorului, acesta a recunoscut că a trebuit să depună un anumit efort fizic pentru a aduce reclamanta la secția de poliție. Din declarațiile făcute în fața instanței de judecată naționale, acesta a declarat că el a apucat reclamanta de mîină, și nu a folosit forța fizică. La secția de poliție reclamanta a continuat să fie agresivă cu A.C. Cumnatul reclamantei a declarat următoarele:

"La secția de poliție, Chilat Angela și cumnata sa Tatiana au continuat să facă zgomot, numind polițiștii "polițist putred" și alte cuvinte murdare."

8. O persoană care sa întâmplat să fie la secția de poliție, a observat că atunci când reclamanta, sora și soțul surorii sale au sosit, a observat că:

"Persoanele care au fost aduse de el [colaboratorul de poliție] erau în stare de ebrietate, strigau, insultau colaboratorul de poliție, trăgându-l de haine și amenințându-l cu concedierea."

9. Nici unul dintre martori nu a indicat faptul că reclamanta ar fi avut careva leziuni corporale vizibile, atunci când ea a ajuns la secția de poliție.

10. Guvernul a declarat că, după ce colaboratorul de poliție a întocmit procesul-verbal de constatare a contravenției comisă de reclamantă, aceasta a fost transportată la un centru de expertiză, pentru a i se putea determina nivelul alcoolului în sânge. Guvernul a prezentat acel raport de expertiză, care a confirmat că reclamanta a fost în stare de ebrietate.

11. La 28 iulie 2004, Judecătoria sectorului Rîșcani a constatat că reclamanta era sub influența alcoolului, prezenta un comportament dezordonat și a fost declarată vinovată de comiterea contravenției administrative, în particular de insultarea colaboratorului de poliție și nesupunere ordinelor legale ale acestuia. Instanța a amendat reclamanta cu 18 lei moldovenești (MDL) (1,24 euro (EUR) la acel moment).

12. La 28 iulie 2004, reclamanta a fost examinată de un medic legist. Ea a spus medicului că a fost bătută de trei bărbați necunoscuți. La 2 august 2004 ea a fost examinată de un neurolog. Expertiza medicală finală din 28 iulie 2004, ce a fost modificată la 2 august 2004, a constatat următoarele:

"Comoția [reclamantei] cerebrală, contuzii multiple ale țesuturilor moi ale capului, multiple vânătăi de 1x1 cm până la 7x5 cm pe brațe, picioare, hemiabdomen dreapta, o zgîrietură de 2x1 cm pe spate, au fost cauzate prin lovituri cu un obiect contondent, posibil la ora menționată de reclamantă, ce s-a soldat cu afectarea sănătății pe termen scurt / de peste 6 zile, dar nu mai mult de 21 de zile și sunt calificate ca leziuni corporale ușoare. "

13. La 5 august 2004 reclamanta a depus recurs împotriva hotărîrii din 28 iulie 2004. Ea a pledat nevinovată și a negat faptul că ea ar fi fost beată. Reclamanta a descris circumstanțele ei de maltratare și a atașat o copie a expertizei medicale din 28 iulie 2004.

15. La 11 august 2004, Curtea de Apel Chișinău a admis recursul reclamantei, a anulat hotărîrea Judecătoriei Rîșcani pe motiv de erori de procedură și a dispus rejudecarea pricinii de către prima instanță.

16. La 8 decembrie 2004, Judecătoria sectorului Rîșcani a declarat reclamanta vinovată de insultarea colaboratorului de poliție și i-a aplicat o amendă de 18 lei. Ea a depus cerere de apel.

17. Prin hotărîrea judecătorească definitivă din 29 decembrie 2004, Curtea de Apel Chișinău a respins apelul reclamantei.

14. Între timp, la 3 august 2004 reclamanta depune o plîngere la Procuratura Generală. În plîngerea sa aceasta a menționat că la 27 iulie

2004, aceasta a fost bătută de către trei bărbați necunoscuți în prezența colaboratorilor de poliție. Ea a anexat raportul medico-legal din 28 iulie 2004 și a expus detaliat împrejurările cazului ei, oferind numele a doi colaboratori de poliție care au fost prezenți în timpul maltratării ei.

15. Ca urmare a plîngerii reclamantei, procurorul Judecătoriei Rîșcani a intervievat cumnatul reclamantei, „A.C”, un alt colaborator al poliției „R” și o persoana prezentă la secția de poliție la care a fost adusă reclamanta. La 30 septembrie 2004, procurorul a informat reclamanta că A.C a acționat în conformitate cu legea și că plîngerea sa a fost respinsă la 28 septembrie 2004, pe motiv că nu au fost prezente "elementele constitutive" a infracțiunii.

16. La 7 octombrie 2004, reclamanta a depus apel la Judecătoria sectorului Rîșcani împotriva deciziei Procuraturii Generale din 28 septembrie 2004. Ea a declarat, că procurorul a omis să examineze declarațiile martorilor care au fost anexate la dosar, precum și raportul expertizei medicale din 28 iulie 2004. De asemenea, reclamanta a susținut că ea a fost bătută de către AC, R și un alt colaborator de poliție ("C") față de nepotul ei ("N") și două alte femei ("OC" și "RC ").

17. Judecătoria sectorului Rîșcani a audiat reclamanta în cadrul unei ședințe. În cursul ședinței, reclamanta, sora ei, și AC - au depus declarații verbale. În fața instanței, sora reclamantei a declarat că atît ea cît și reclamanta au fost bătute de către trei bărbați necunoscuți în haine civile și că la aceasta au fost martori colaboratorii de poliție și fiul ei, N. Printr-o hotărîre definitivă din 14 februarie 2005, Judecătoria sectorului Rîșcani a respins recursul depus de reclamantă. Instanța a constatat că decizia din 28 septembrie 2004 a fost legală și că nu există temeiuri legale pentru anularea acesteia.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

18. Prevederile relevante ale Codului Penal sunt următoarele:

Articolul 328

“Săvîrșirea de către o persoană cu funcție de răspundere a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice ... aceleași acțiuni însoțite de aplicarea violenței, de aplicarea armei, de tortură sau acțiuni care înjosesc demnitatea părții vătămate se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 5 ani.”

19. Prevederile relevante ale Codului de Procedură Penală sunt următoarele:

Articolul 313

“(1) Plîngerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate operativă de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție

“(2) Persoanele indicate în alin.(1) sînt în drept de a ataca acțiunile judecătorului de instrucție, refuzul organului de urmărire penală... de a începe urmărirea penală.

... .

(3) Plîngerea poate fi înaintată, în termen de 10 zile judecătorului de instrucție...

(4) Plîngerea se examinează de către judecătorul de instrucție în termen de 10 zile...

(5) Judecătorul de instrucție, considerînd plîngerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate. [decizia procurorului].

(6) Decizia judecătorului de instrucție este irevocabilă.”

20. Prevederile relevante ale Codului Civil sunt următoarele:

Articolul 1398

“Cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.....”

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 3 AL CONVENȚIEI

21. Reclamanta s-a plîns, în temeiul articolului 3 al Convenției, de omisiunea autorităților naționale de a investiga în mod corespunzător plîngerile sale cu privire la maltratare. Articolul 3 al Convenției prevede următoarele:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

22. Guvernul nu a fost de acord cu acest argument.

A. ADMISIBILITATEA CAUZEI

23. Curtea constată că această plîngere nu este în mod vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 din Convenție. De asemenea, constată că nu poate fi

considerată inadmisibilă din alte motive. Prin urmare, declară cererea admisibilă.

B. ÎN FOND.

1. Argumentele părților

(a) Guvernul

24. Guvernul a susținut că rănilor reclamantei pot fi explicate datorită comportamentului său agresiv manifestat în seara reținerii sale. Guvernul a susținut că vânătăile și zgîrieturile identificate de către medicul legist care a examinat reclamanta la 28 iulie 2004 nu au fost corect apreciate, nici în ce privește locul acestora pe corpul reclamantei, nici după gravitatea acestora, nu este probată nici afirmația reclamantei potrivit căreia agresorii ei au încercat să o stranguleze și că aceasta s-ar fi lovit cu capul de calorifer. Mai degrabă, aceste vânătăi și zgîrieturi au fost căpătate de reclamantă în timpul altercațiilor acesteia cu cumnatul. În ceea ce privește raportul neurologului, Guvernul a susținut că reclamanta ar fi putut căpăta această comoție cerebrală în timpul altercației cu cumnatul său, sau atunci când ea a căzut de pe scaunul ei, sau posibil când a căzut de pe scări la secția de poliție. Doi colaboratori de poliție, cumnatul reclamantei și un martor au declarat că reclamanta în seara în cauză era în stare de ebrietate și că manifesta un comportament agresiv. Guvernul a prezentat Curții copii a declarațiilor martorilor.

25. De asemenea, Guvernul a susținut că procurorul efectuat o anchetă efectivă după ce reclamanta a depus plîngerea precum că ea ar fi fost maltrată. Aceasta a analizat toate probele existente și materialele în conformitate cu articolul 153 din Codul Penal, mai mult ca atât a și colectat probe noi după interviuarea colaboratorilor de poliție și a martorilor.

(b) Reclamantul

26. Reclamanta nu a prezentat răspuns la observațiile Guvernului, doar a prezentat cererea sa de satisfacție echitabilă.

2. Aprecierea Curții

(a) Principii generale.

27. După cum a notat Curtea de mai multe ori, articolul 3 consfințește una din valorile fundamentale ale unei societăți democratice. Chiar și în cele mai dificile circumstanțe, precum lupta împotriva terorismului și a crimei organizate, Convenția interzice, în termeni absoluți, tortura și

tratamentele sau pedepsele inumane ori degradante. Spre deosebire de majoritatea normelor materiale ale Convenției și ale Protocoloalelor nr. 1 și nr. 4, articolul 3 nu conține prevederi care să permită excepții, iar conform articolului 15 § 2 nicio derogare de la prevederile sale nu este permisă, chiar dacă este cazul unui pericol public care amenință viața națiunii (a se vedea, *Selmouni c. Fraței* [GC], nr. 25803/94, § 95, ECHR 1999-V, și *Assenov și alții c. Bulgariei*, 28 octombrie 1998, § 93, *Raportul hotărîrilor și deciziilor 1998-VIII*).

28. Curtea reamintește că relele tratamente trebuie să atingă un nivel minim de severitate ca să se încadreze în domeniul de aplicare al articolului 3. Evaluarea acestui minim este relativă: aceasta depinde de toate circumstanțele cauzei, cum ar fi durata relilor tratamente fizice și psihice, efectele sale și, în unele cazuri, în dependență de sexul, vârsta și starea de sănătate a victimei. În ceea ce privește privarea persoanei de libertatea sa și recurgerea la forță fizică datorată comportamentului său, care nu a fost strict necesară, diminuează demnitatea umană și este, în principiu, o încălcare a dreptului prevăzut de articolul 3 (a se vedea *Tekin c. Turciei*, 9 iunie 1998, § § 52 și 53, Rapoarte 1998 IV, și *Assenov și alții* mai sus citată, § 94).

29. Tratamentele constatate au fost declarate de către Curte ca fiind "inumană" deoarece, *inter alia*, au fost premeditate, au fost aplicate ore în șir și au cauzat fie vătămări corporale sau suferințe fizice și mentale intense și, de asemenea, "degradante" deoarece au fost cu scopul de a trezi sentimente de frică victimei, angoasă și inferioritate, capabile să umilească și să înjosească. Pentru ca o pedeapsă sau tratament asociat cu acesta să fie "inuman" sau "degradant", suferința sau umilirea implicit trebuie, în orice caz, să meargă dincolo de acel element inevitabil de suferință sau umilire în legătură cu o anumită formă de tratament sau pedeapsă legitimă. Dacă tratamentul inuman a fost îndreptat cu scopul de a umili sau înjosi victima, atunci este un alt factor care trebuie luat în considerare (a se vedea, de exemplu, *V. c. Regatului Unit* [MC], nr 24888/94, § 71, CEDO 1999 IX, și *Raninen c. Finlandei*, 16 decembrie 1997, § 55, Culegere 1997 VIII), dar absența unui astfel de scop nu poate exclude definitiv o constatare de încălcare a articolului 3.

30. Acuzațiile de rele tratamente trebuie să fie susținute de dovezi corespunzătoare (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Klaas c. Germaniei*, 22 septembrie 1993, § 30, seria A nr. 269). În procesul de apreciere a probelor, Curtea aplică, în general, standardul de probațiune „dincolo de un dubiu rezonabil”. Atunci când evenimentele într-o cauză sunt în totalitate sau în mare parte cunoscute numai de autorități, ca în cazul persoanelor aflate în custodia autorităților, se vor crea prezumții puternice ale faptelor în legătură cu leziunile corporale apărute în perioada detenției. Într-adevăr, sarcina probațiunii aparține autorităților, care trebuie să prezinte explicații satisfăcătoare și convingătoare (a se vedea *Salman c. Turciei* [GC], nr. 21986/93, § 100, CtEDO 2000-VII). În absența unor astfel de explicații

Curtea poate trage concluzii care pot fi nefavorabile Guvernului pîrît (a se vedea *Orhan c. Turciei*, nr 25656/94, § 274, 18 iunie 2002.).

31. În ce privește deținuții, Curtea a subliniat că persoanele în custodie sunt într-o poziție vulnerabilă și că autoritățile au obligația de a le proteja bunăstarea fizică (a se vedea *Tarariyeva c. Federației Ruse*, nr. 4353/03, § 73, CEDO 2006 XV (extrase); *Șarban c. Moldovei*, nr 3456/05, § 77, 4 octombrie 2005; și *Mouisel c. Franței*, nr 67263/01, § 40, CtEDO 2002 IX).

32. Mai mult decît atît, în cazul în care un individ înaintează o plîngere că a fost grav maltratată cu încălcarea articolului 3, această dispoziție, coroborată cu obligația generală a statului în temeiul articolului 1 din Convenție de a "asigura oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în ... ["Convenția, se impune prin sugestia că ar trebui să existe o anchetă oficială efectivă. Obligația de a investiga "nu este o obligație de rezultat, ci de mijloace": nu orice anchetă trebuie să fie neapărat finalizată cu succes sau să ajungă la o concluzie care coincide cu așteptările reclamantului asupra evenimentelor; cu toate acestea, ar trebui, în principiu, să fie capabilă să ducă la stabilirea faptelor din speță și, în cazul în care afirmațiile se dovedesc a fi adevărate, să ducă la identificarea și pedepsirea celor responsabili.

Astfel, investigarea acuzațiilor serioase de maltratare trebuie să fie deplină. Aceasta înseamnă că autoritățile trebuie să depună întotdeauna eforturi serioase pentru a afla ce s-a întâmplat și nu trebuie să se bazeze pe concluzii pripite sau nefondate pentru a înceta investigația sau să le pună la baza deciziilor lor. Ele trebuie să întreprindă toți pașii rezonabili și disponibili lor pentru a asigura probe cu privire la incident, inclusiv, *inter alia*, declarații ale martorilor oculari și probele medico-legale. Orice omisiune pe parcursul desfășurării investigației care ar putea submina posibilitatea sa de a stabili cauza leziunilor corporale sau identitatea persoanelor responsabile riscă să nu corespundă acestui standard. (A se vedea, acțiunile altor autorități, *Mikheyev c. Federației Ruse*, nr. 77617/01, § 107 și altele, 26 ianuarie 2006, și *Assenov și alții c. Bulgariei*, citat mai sus, § 102 și altele).

(b) Aplicarea principiilor generale

i. Maltratarea reclamantei în custodia poliției

33. În cazul de față există discrepanțe considerabile în faptele prezentate de către părți. Există, de asemenea discrepanțe în ce privește declarațiile reclamantului, mai ales în ceea ce privește pretențiile sale cu privire la cine a fost responsabil pentru leziunile cauzate. În plîngerea sa inițială depusă la Procuratura Generală, reclamanta a declarat că a fost bătută de trei bărbați necunoscuți. În cadrul recursului, aceasta a susținut că a fost bătută de către colaboratorii de poliție, inclusiv A.C și R. În cele din urmă, în cererea sa

adresată Curții ea încă o dată a declarat că a fost maltrată de trei bărbați în stare de ebrietate îmbrăcați în civil.

34. În ciuda diferenței dintre plîngerile reclamantei nu există nici o îndoială că ea a suferit leziuni corporale în noaptea în cauză. Într-adevăr, raportul medical menționează despre comoția cerebrală, contuziile multiple ale țesuturilor moi ale capului, multiple vînătăi de 1x1 cm pînă la 7x5 cm pe brațe, picioare, hemiabdomen dreapta, și o zgîrietură de 2x1 cm pe spate. Deși Guvernul a susținut că reclamanta a suferit aceste leziuni, cel puțin în parte, în timpul unei altercații cu cumnatul ei, nici una dintre declarațiile prezentate fie de procuror sau instanța națională nu indică faptul că reclamanta a avut careva leziuni corporale vizibile atunci cînd a sosit la secția de poliție. Cu toate acestea, Curtea observă că anumite leziuni ar fi putut fi ascunse de îmbrăcămintea reclamantei.

35. Curtea a considerat că este imposibil să se stabilească, pe baza probelor de care dispune dacă au fost sau nu leziunile corporale suferite de reclamantă în circumstanțele expuse de aceasta. Probele prezentate suțin poziția atît a reclamantei cît și poziția Guvernului. Cu toate acestea, Curtea observă că dificultatea de a stabili dacă a existat o explicație plauzibilă pentru leziunile cauzate reclamantei sau dacă a nu a existat nici o fundamentare probatorie în ce privește acuzațiile maltratării, acestea revin autorităților, deoarece au eșuat în a investiga efectiv plîngerile reclamantei (a se vedea *Veznedaroğlu împotriva Turciei*, nr. 32357/96, § 31, 11 aprilie 2000, și *Petru Roșca c. Moldovei*, nr. 2638/05, § 42, 6 octombrie 2009). Curtea va examina acum în profunzime acest caz.

ii. Cu privire la investigația pretensei maltratări

36. Curtea observă că reclamanta a înaintat o cerere îndeajuns de credibilă autorităților naționale, despre faptul că a fost supusă maltratării contrar prevederilor articolului 3 din Convenție, în timpul cît aceasta se afla în custodia poliției. În special, ea a susținut că ea a fost lovită cu pumnii și picioarele în cap și în torace, a fost lovită cu capul de calorifer. Probele medicale au confirmat că ea a suferit comoție cerebrală, contuzii multiple ale țesuturilor moi ale capului, multiple vînătăi pe brațe, picioare, hemiabdomen dreapta, și o zgîrietură de pe spatele ei care au fost cauzate prin lovituri cu un obiect contondent. Prin urmare, statul era obligat să efectueze o anchetă oficială efectivă din momentul ce s-a invocat o astfel de acuzație ce privește relele tratamente.

37. În ceea ce privește măsurile întreprinse de stat, Curtea constată că, după ce reclamanta a depus plîngerea sa despre pretinsa maltratare, a fost interogată cumnatul reclamantei, polițistul care a reținut reclamanta, la fel a fost interogată un alt polițist și o persoană ce a fost prezentă la secția de poliție unde reclamanta a fost adusă. Mai mult decît atît, după reținerea și arestarea acesteia, ea a fost consultată de trei medici. La 28 iulie 2004, în noaptea arestării acesteia, reclamanta a fost adusă la o clinică de

dezintoxicare, pentru a i se lua o proba de sânge pentru a determina nivelul alcoolemiei. În ziua următoare leziunile reclamantei au fost examinate de către un medic legist și ea a fost examinată în continuare de un neurolog la 2 august 2004.

38. Cu toate acestea, nu s-ar putea constata că autoritățile au rămas pasive în urma plîngerilor reclamantei, Curtea notează că au existat unele omisiuni inexplicabile. În primul rînd, Curtea observă că procurorul a interogat doar acei martori, declarațiile cărora erau favorabile poziției colaboratorilor poliției. În special, se constată că nu a fost interogată sora reclamantei. Unele dintre aceste omisiuni au fost corectate abia la etapa examinării apelului. Cu toate acestea, deși sora reclamantei a fost chemată să depună mărturie în cadrul ședinței de apel, nici o încercare nu se pare să fi fost făcută în ce privește interogarea nepotului reclamantei, N, care a fost identificat în calitate de martor atît de reclamantă, cît și de sora ei, sau O.C și R.C, doi martori de sex feminin, prezența cărora reclamanta a infirmat-o în declarațiile depuse în apelul său înaintat instanței. În plus, nu a fost făcută vre-o încercare de a stabili exactitatea faptelor menționate de reclamantă și sora acesteia, a faptului că aceasta a fost agresată de către trei bărbați neidentificați îmbrăcați în civil.

39. În plus, Curtea observă că dacă autoritățile ar fi examinat reclamanta de prezența anumitor leziuni corporale cînd aceasta a fost adusă la secția de poliție, astfel ar fi fost posibil să se determine dacă aceste leziuni au fost căpătate înainte de sosirea ei la secția de poliție sau în timp ce ea a fost în custodia colaboratorilor de poliție. În absența unor astfel de dovezi, este imposibil ca Guvernul să își motiveze poziția sa, precum că reclamanta a suferit leziuni ca urmare a unei altercații. Prin urmare, Curtea constată că autoritățile nu se pot baza pe faptul că reclamanta a fost "beată și agresivă", fără a efectua investigații suplimentare.

40. Avînd în vedere deficiențele menționate mai sus, Curtea consideră că autoritățile naționale nu au făcut o încercare serioasă de a investiga plîngerile reclamantei de rele tratamente.

41. Avînd în vedere considerațiile de mai sus, Curtea constată că a existat o încălcare a articolului 3 din Convenție.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 13 AL CONVENȚIEI

42. Reclamanta se plînge că nu a avut un remediu efectiv în fața unei autorități naționale în ceea ce privește încălcarea articolului 3 al Convenției și pretinde o încălcare a articolului 13, care prevede după cum urmează:

“ Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și dacă încălcarea ar fi fost comisă de persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

A. Admisibilitatea.

43. Guvernul a susținut că plîngerile reclamantei în temeiul articolului 13 din Convenție sînt în mod vădit nefondate și, prin urmare, cererea trebuie declarată inadmisibilă. În special, Guvernul a susținut că reclamanta a avut posibilitatea să depună o plîngere pe numele procurorului și să o atace după caz cu recurs în instanță.

44. Curtea nu consideră că această cerere este nefondată în sensul art 35 § 3 din Convenție. De asemenea, s-a constatat că nu poate fi considerată inadmisibilă nici din alte motive. Prin urmare, aceasta trebuie declarată admisibilă.

B. În fapt.

1. Argumentele părților

45. Reclamanta sa plîns că, în conformitate cu articolul 1398 din Codul civil, ea nu ar putea aduce o acțiune civilă pentru daune împotriva colaboratorilor de poliție cu excepția cazului în care aceștia ar fi fost declarați vinovați de comiterea unor "acte ilicite". După cum instanța de judecată națională a respins plîngerile reclamantei de rele tratamente în timpul cît aceasta era în custodia poliției, ea a fost împiedicată să inițieze o acțiune civilă pentru despăgubire.

46. Guvernul a susținut că dreptul reclamantului la un recurs efectiv, la nivel național a fost respectat și garantat în întregime în conformitate cu legislația Republicii Moldova. Reclamanta a avut posibil să se plîngă despre presupusele rele tratamente procurorului. După ce procurorul a refuzat inițierea urmăririi penale, reclamanta s-a plîns procurorului municipal și astfel i s-a născut un drept de recurs împotriva deciziei sale. Ea a exercitat acest drept, dar recursul său a fost respins la 14 februarie 2005. Guvernul a susținut că aceste căi de atac au fost eficace, deoarece și probele noi descoperite au fost luate în considerație în timpul ședinței de judecată și atît martorilor cît și colaboratorilor de poliție le-a fost permis să depună declarații.

47. Guvernul a mai susținut că în conformitate cu articolul 14 din Codul Civil, în cazul în care erau să fie prezente elementele componenței de infracțiune, atunci reclamanta ar fi putut solicita daune materiale și morale.

2. Aprecierea Curții

48. După cum sa constatat mai sus, dreptul reclamantului de a beneficia de o investigație efectivă a plîngerilor sale de rele tratamente a fost încălcat de către stat. Plîngerile reclamantei în această privință au fost, prin urmare,

"discutabile", în sensul articolului 13 alineatul (a se vedea *Boyle și Rice c. Regatul Unit*, 27 aprilie 1988, § 52, seria A nr. 131).

49. Conform Codului Civil al Republicii Moldova în vigoare la momentul faptelor, reclamantul ar fi putut pretinde doar despăgubiri pentru prejudiciul material și moral în cazul în care prejudiciul a fost cauzat prin acțiuni ilegale. De la momentul inițierii urmăririi penale, desfășurată de către autoritățile naționale ce au concluzionat că acțiunile colaboratorilor de poliție au fost legale, orice acțiune civilă împotriva lor ar fi fost ineficiente (*Corsacov c. Moldovei*, nr. 18944/02, § 81, 4 aprilie 2006).

50. Prin urmare, Curtea concluzionează că, în împrejurările cauzei sale, reclamanta nu a avut parte de un remediu efectiv în temeiul dreptului intern de a solicita despăgubiri pentru rele tratamente. În consecință, a existat o încălcare a articolului 13 din Convenție.

III. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 5 AL CONVENȚIEI

51. Reclamanta a susținut că faptele din speță au dat naștere, de asemenea la o încălcare a articolului 5 § 1 din Convenție.

52. Reclamanta nu a contestat detenția ei în fața instanțelor naționale. În consecință, Curtea constată că ea nu a reușit să epuizeze căile de atac interne. Deoarece reclamanta a depus aceste plângeri legate de detenția ei la Curte abia la 23 iulie 2005, Curtea observă că acestea au fost prezentate în afara termenul de șase luni.

53. Această parte a cererii este, prin urmare, inadmisibilă, în conformitate cu articolul 35 § § 1 și 4 din Convenție.

IV. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 10 AL CONVENȚIEI

54. În sfârșit, reclamanta sa plîns de încălcarea articolului 10 din Convenție.

55. Curtea a examinat această plîngere, dar constată, în lumina tuturor materialelor aflate în posesia sa și în măsura în care problemele reclamate sunt de competența sa, că nu dezvăluie nici o aparență de încălcare a drepturilor și libertăților prevăzute în Convenție sau în protocoalele sale.

56. Plîngerea este în mod vădit nefondată și, prin urmare, este inadmisibilă, în conformitate cu articolul 35 § § 3 și 4 din Convenție.

V. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

57. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul material

58. Reclamanta a pretins EUR 5,000 cu titlu de prejudiciu moral. Ea a pretins o sumă suplimentară de EUR 90 în ceea ce privește prejudiciul material, care a reprezentat costul de tratament medical pentru leziunile cauzate.

59. Guvernul a susținut că reclamanta nu a suferit prejudiciu material și pretențiile acesteia pentru prejudiciul moral sunt excesive. În ceea ce privește prejudiciul material, Guvernul a susținut că reclamanta nu a reușit să producă nici o dovadă a acestor cheltuieli, și ea nu a indicat modul în care suma invocată a fost calculată. În orice caz, leziunile reclamantei au fost cauzate de altercațiile cu cumnatul ei și, ca atare, ele nu ar putea fi atribuite statului.

60. Guvernul a susținut că pretențiile reclamantei cu privire la titlu de prejudiciu moral sunt excesive. Reclamanta nu a prezentat probe care să justifice pretențiile sale de despăgubire având în vedere daunele pe care ea le invocă că le-ar fi suferit, pentru ca Curții să-i fie suficient să constate o încălcare.

61. Curtea nu oferă nicio sumă în ce privește repararea prejudiciului material, deoarece reclamanta nu a reușit să prezinte probe de plată sau să explice modul în care aceste cheltuieli au fost suportate de reclamantă în susținerea pretențiilor sale.

62. Curtea consideră că reclamantei trebuie să-i fi fost cauzat un anumit stres și frustrare ca rezultat a eșecului de a investiga în mod corespunzător acuzațiile ei de maltratare. investigației neadecvate a plîngerilor că aceasta a fost supusă relelor tratamente. Cu toate acestea, suma pretinsă este excesivă. Curtea acordă reclamantei echitabil, suma de 3,000 eur cu titlu de prejudiciu moral.

B. Costuri și cheltuieli

63. Reclamanta nu a solicitat costuri și cheltuieli pentru procedurile în fața Curții.

C. Dobînda

64. Curtea consideră că este corespunzător ca dobînda să fie calculată în funcție de rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* admisibile pretențiile formulate în temeiul articolului 3 și 13 al Convenției, iar restul plîngerilor din cerere le declară inadmisibile;
2. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 3 al Convenției;
3. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 13 al Convenției;
4. *Hotărăște*
 - (a) că statul pîrît trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data la care hotărîrea devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, EUR 3,000 (trei mii euro) cu titlu de prejudiciu moral, plus orice taxă care poate fi percepută, care să fie convertite în valuta națională a statului pîrît conform ratei aplicabile la data executării hotărîrii;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus pînă la executarea hotărîrii, urmează să fie plătită o dobîndă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întîrziere, plus trei procente;
5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantei cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 21 septembrie 2010, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Lawrence Early
Grefier

Nicolas Bratza
Președinte